

از رؤیای بافی تا کوچک انگاری یک گل زدن ارزش ۵ گل خوردن را دارد؟

نتیجه:

خوش خیالی و رؤیای بافی را کنار بگذاریم؛ همانطور که خود کوچک انگاری و دست کم گرفتن تیم مان می تواند به شدت خطرناک باشد.

تیم ایران با نمایش های اخیر، توان تبدیل شدن به پدیده جام را دارد. به شرطی که رقبا- انگلیس، امریکا و ولز- همان چیزی باشند که در چند ماه اخیر دیده ایم. اگر فرصت طلب باشیم، اگر بی گذار به آب نزنیم و اگر همین تیمی باشیم که جلوی اروگوئه و سنگال بازی کرد، گرفتن امتیاز از تیم فعلی انگلیس رؤیای بافی نیست. البته یادمان نرود که اعتماد به نفس کاذب بواسطه این دو بازی، می تواند بلایی که سر مراکش آمد را برای ما به دنبال داشته باشد. البته کی روش با تجربیات فراوانش بهتر از ما تمام این ماجراها و درس ها را بلد است. با کنار هم گذاشتن نتایج اخیر، شما به ما بگویید: «ایران در جام جهانی چه نتایجی کسب می کند؟»

سعید زاهدیان روزنامه نگار ورزشی

۱ تونس در پارک دوپرنس در مقابل دیدگان نزدیک به ۴۰ هزار نفر که اغلب شان هوادارانی با پرچم و لباس قرمز که از آن سوی مدیترانه خود را به فرانسه رسانده بودند، حساسی تنبیه

شد؛ حتی تیم های بزرگ دنیا هم این روزها جسارت ندارند تا مقابل برزیل پرستاره، جسور و بی پروا بازی کنند. به نظر می رسد تونس با استراتژی تهاجمی اش در پی خلق شگفتی بود. آنها در ۳۰ دقیقه ابتدایی شاید به یک گل رسیدند اما سه گل هم دریافت کردند و در پایان اسکوربورد نتیجه ۱-۵ را به سود برزیل ثبت کرد. این مسابقه نشان داد که بی پروا و خیال بافانه بازی

کردن مقابل تیم های بزرگ دنیا چه عواقب تلخی به همراه دارد. «باز بازی کردن» و فضا دادن به بازیکنان تکنیکی و سرعتی برزیل به دنیا ثابت کرد که یک گل زدن ارزش ۵ گل خوردن ندارد!

۲ در لیگ ملت های اروپا پرتغال میزبان اسپانیا بود؛ پرتغال و اسپانیا با احتیاط بازی می کردند ولی پرتغال میزبان گارد

هجومی تری داشت؛ بازی دلچسبی نبود. اگر چه پرتغال صاحب موقعیت های خوبی شد اما وقتی رونالدو و هم تیمی هایش قدر فرصت های متعدد را ندانستند، دقیقه ۹۰ روی خلاقیت ویلیامز و با تیرگی موراتا نقره داغ شدند. این بازی به وضوح نشان داد که باید از اندک فرصت ها استفاده کرد و شاید تیمی در قواره اسپانیا هم بیش از یک یا دو

موقعیت عالی برای گل زدن پیدا نکند. تیمی که بهتر و دقیق تر ضربه آخر را بزند و بازیکنانش با هوش تر عمل کنند، به نتیجه دلخواه می رسد.

۳ اما مهم ترین بازی برای ایران شاید تقابل عربستان آسیایی و امریکا بود. امریکا که در بازی سه شنبه شب مقابل عربستان در گل زدن ناکام بود، بدون

برده به کشورش بازگشت. آنها چند روز قبل مقابل دیگر تیم آسیایی هم با بحران سختی مواجه شده بود. پیش از تساوای با عربستان، امریکا مقابل ژاپن ۲-صفر شکست خورد. این دو مسابقه نشان داد که تیم های آسیایی- از ایران گرفته تا ژاپن، کره و عربستان- توان بردن تیم هایی نظیر امریکا را دارند و در جام جهانی اگر تیم ما به چیزی جز خود بازی فکر نکند و درگیر حساسیت های

سیاسی مسابقه نشود، بردن امریکا دور از ذهن نیست. اما بازی ایران و سنغال؛ ایران برابر قهرمان آفریقا نمایشی خوب و قابل دفاع داشت. تیم ایران در مسابقه ای که یک بر صفر با گل به خودی پورعلی گنجی عقب افتاد، ورق را برگرداند تا نشان دهد برای بازی باخته پلن B دارد.

نفر به نفر

هومن جعفری روزنامه نگار

به این روحیه نیاز داریم

دومین بازی تدارکاتی ما در اتریش، کمی دشوارتر از چیزی بود که تصور می شد. اگر اروگوئه ذهنیتی از تاکتیک و روش بازی کی روش در ذهنش نداشت و ناچار بود در زمین تاریک و مه آلود، با ایران بازی کند، سنغال دست کم یک بازی تیم کی روش را دیده بود و بیشتر می دانست با چه چیزی طرف است. سابقه تقابل های سال های اخیر کی روش با سنغال ها هم البته نباید از ذهن دور بماند. از طرف دیگر سبک بازی سنغال با اروگوئه نیز تفاوت داشت. سنگالی ها فیزیکی تر، تخریبگرتر و درگیرانه تر بازی می کردند و این قصه کار را کمی برای ملی پوشان ما دشوارتر هم کرد.

تیم ایران در بازی دوم خود در اتریش و مقابل چشمان تیزبین و موشکاف گرت ساوتگیت، سرمربی انگلیس، باز هم توانست نتیجه مقبولی بگیرد. ایران اگرچه در فاز دفاعی همچون بازی قبل، بدون اشتباه نبود و ایرادهایی داشت که باید سریع تر برطرف شود، با این همه نمایش نسبتاً مطلوبی را از آنها دیدیم. در فاز تدافعی، ما هنوز هم در دفاع فردی مشکل داریم و هم در دفاع گروهی، ایرادها نگران کننده نیست و آنکه باید، حواسش هست. قطعاً کی روش و دستیارانش با حواس جمع، فیلم این دوبازی را بارها و بارها بازبینی می کنند.

از طرف دیگر، آمادگی بالای سنگربانان ایران در دو بازی اخیر هم خودش یکی از نکته های است که نباید از ذهن کسی دور بماند. حسینی در بازی مقابل سنگالی ها درخشش دلنشینی داشت و نشان داد که می توان روی او برای جام جهانی حساب کرد. او و بیرانوند رقابت خوبی را برای پوشیدن شماره یک خواهند داشت. دست کی روش اینجا هم باز است. تیم ملی یک روحیه تهاجمی خوب دارد که شکست را نمی پذیرد. عقب بیفتیم با تمام وجود حمله می کنیم و به آب و آتش می زنیم تا به گل برسیم. این روحیه را برای قطر نیاز داریم.

بازگشت جذاب

آیسان سعیدی روزنامه نگار ورزشی

مأموریت اتریش جذاب تر از آن چیزی بود که تصور می شد. برای تیمی که در دقیقه ۹۰ مربی خود را تعویض کرده، این بهترین فرصت برای کارلوس کی روش بود تا در یک اردوی تمرینی ۱۰ روزه فارغ از هیاهو و نگاه تیزبین و همیشگی رسانه ها و هواداران در یک محیط آرام و بدون تنش از تنها فرصت موجود تا جام جهانی استفاده کند. بویژه اینکه دو دیدار با کیفیت و عالی در حد مارکت فوتبال ایران برای این اردو در نظر گرفته شده بود و همین بهترین فرصت را به کی روش می داد تا در بدو ورود انگاره های ذهنی اش را پس از مرور در تمرینات پر فشار، در مستطیل سبز اجرا کند. برنامه همان رویکرد و متد قدیمی بود؛

فوتبال دینامیکی مبتنی بر سیستم آشنا دفاع- ضد حمله که امضای اصلی کارلوس کی روش است. یک فوتبال اقتصادی و حسابگرانه که فلسفه اصلی مرد پرتغالی محسوب می شود و آن را به بهترین شکل اجرا می کند. کی روش در این مدل فوتبال برابری یک استاد است و در اردوی اتریش نشان داد که تیمش به بهترین شکل ممکن با این فلسفه خو گرفته. ۸ سال حضور در فوتبال ایران و نهادینه کردن این انگاره در تیم ملی بهترین فرصت را به کی روش داده که آرام آرام سبک مورد علاقه اش را در تیم ملی جا بیندازد. او هر کدام از اجزای تیمش را با حوصله و با نگاه تیزبین از فوتبال ایران انتخاب کرده و در تیم فعلی کسی با او و تفکراتش غریبه نیست. اردوی اتریش و دو بازی دوستانه تیم ملی ثابت کرد که کی روش بیهوده

روی این تیم و نفراتش سرمایه گذاری نکرده، بازیکنانی که به بهترین شکل ممکن در سیستم انتخابی و مورد علاقه کی روش ایفای نقش کردند تا در برابر اروگوئه و سنغال دو غول امریکای جنوبی و آفریقا دو نتیجه امیدوارکننده بگیریم. این اردو نشان داد که انتخاب کی روش شاید بهترین تصمیم برای تیمی بود که با مربی قبلی آتارشیسم و شلختگی در آن موج می زد؛ چه درون زمین و چه بیرون زمین. تیم کی روش شاید ایده جذابی برای بازی کردن نداشته باشد اما نظم و انضباط بیرون و درون زمین زیر سایه اتوریته و کاریزمای کی روش در نقطه عالی قرار گرفته. این مهم ترین دستاورد حضور کی روش روی نیمکت تیم ملی است؛ آنچه در اردوی وین به عینه اثبات شد تا برای جام جهانی دوباره امیدوار شویم.

بازگشت از اتریش با سوغات شماره ۳۰

ایمان شیرازی روزنامه نگار ورزشی

تیم ملی ایران در مقابل سنغال آخرین محک جدی خود را قبل از جام جهانی ۲۰۲۲ قطر پشت سر گذاشت. شاگردان کی روش در مقابل قهرمان قاره آفریقا به نتیجه

مساوی یک- یک رضایت دادند و با یک برد و یک تساوی مقابل دو تیم بزرگ اروگوئه و سنغال به ایران باز می گردند. سرمربی پرتغالی در بازی اول علیرضا بیرانوند را درون دروازه خود قرار داد و با مصدوم شدن این بازیکن امیر عابدزاده را جایگزین او کرد. عملکرد ضعیف عابدزاده در

مدت زمان حضورش در ترکیب تیم ملی مقابل اروگوئه باعث شد که در بازی با سنغال کارلوس کی روش به سید حسین حسینی اعتماد کند. حسینی مقابل سبزه پوشان سنغال عملکرد فوق العاده ای از خود به جای گذاشت و در حد و اندازه های یک گلر شماره یک برای

جام جهانی ظاهر شد. حالا شاید بتوان با قطعیت گفت که علیرضا بیرانوند و سید حسین حسینی دو دروازه بان قطعی کی روش در قطر هستند و رقابت برای ماندن در لیست نهایی فقط بین پیام نامزد و امیر عابدزاده خواهد بود. حسینی که همیشه نشان داده بازیکن

سختکوشی است مزد تلاشش را گرفته و بالاخره به یک مهره قابل اعتماد برای ملی پوشان ایران تبدیل شده است. حالا شاید پس از جلب اعتماد کی روش، رویای حسینی تنها حضور در جام جهانی نباشد و بازی در بزرگترین تورنمنت ملی دنیا سقف آرزوهای پسر شیرازی باشد.

اعتماد به قدیمی ها

سینا فتوت روزنامه نگار

اردوی ۱۰ روزه اتریش به دور از هیاهو و دو بازی دوستانه مهم چیزی بود که کارلوس کی روش می خواست. این بازه زمانی و دو فیکادی در آن مهم ترین پروسه آماده سازی و محک تیم های جام جهانی پیش از قطر ۲۰۲۲ به شمار می رفت و کی روش درست در بزنگاه کلیدی روی نیمکت تیم ملی نشست تا از این فرصت مهم و البته تنها فرصت استفاده کند. تغییر سبک بازی تیم ملی و البته تفاوت در سیستم بدیعی ترین اتفاقی بود که پیش بینی می شد در این دو بازی اتفاق بیفتد. چه آنکه کارلوس کی روش سبکی کاملاً متفاوت اما آشنا در تیم ملی پیاده می کرد که با دوران اسکوکچیک کاملاً تفاوت داشت. حضور دیرپای کی روش در فوتبال ایران و البته تیمی که تقریباً تمامی نفراتش شاگردان خود او بودند، این شیفت و تغییر را ساده تر کرد اما در این اردوی کوتاه مدت و دو بازی دوستانه کی روش تقریباً توانست ترکیب اصلی خود را برای جام جهانی شناسایی کند.

در حال حاضر با قاطعیت می توان گفت که کی روش حداقل در ۷ پست بازیکن اصلی خود را شناخته و تقریباً این شناخت بر پایه تفکرات و شناخت قبلی اوست. در حقیقت او در این اردو و در دو بازی دوستانه به همان نفراتی اعتماد کرد که پیش از این و دوره نخست حضورش به آنها میدان داده بود. نتیجه این تفکر یک خروجی قابل قبول بود و همان چیزی شد که کی روش می خواست. صرف نظر از اشکالات و ایراداتی که باید در اردوی متصل به جام جهانی کی روش آنها را رفع کند و برای حل آنها برنامه کاربردی زودبازده داشته باشد، کیفیت تیم ملی در قالب جدید و استفاده از نفرات امتحان پس داده مثبت بود.